

hævet de Grunde, der have ledet os til at komme til dette Resultat. Vi have sagt, at Landstutteriet med dets nuværende Virksomhed var uheldigt, at det med den Virksomhed, det nu har, og den Indflydelse, det i det Hele taget nu udøver paa Landets Hesteavl, ikke kunde eller burde bestaae, og at der var en saa stor Opinion imod det, og at det havde i den Grad tabt Tilliden hos en stor Deel af den hesteopdrættende Befolkning, at det i en lang Fremtid ikke vilde kunne udfolde nogen helbringende Virksomhed; men ved Siden deraf kan dog gjerne indrømmes, uden at komme i Modsigelse, at et Landstutteri, som Institution betragtet, maaskee vilde være helbigere til Hesteavlens Forbedring end et Præmiesystem. Jeg undrer mig over, at den ærede Minister har fundet disse Grunde utilfredsstillende; thi han har i Motiverne til det Lovudkast, han har forelagt os, fremsført netop de samme Grunde til Lovudkastets § 15, der gaaer ud paa, at Landstutteriet skal ophæves. Den ærede Minister siger i Motiverne til Lovudkastet, at en Institution som Landstutteriet ikke vil kunne virke med Held, naar den ikke nyder almindelig Tillid hos hele den hesteopdrættende Deel af Befolkningen, og som Følge deraf ikke benyttes saa fuldstændig, som den efter sin Bestemmelse burde, og at det derfor ikke kan nytte at lade den bestaae. Med Hensyn til den meget ærede Ministers Spørgsmaal, hvorledes man angaaende Bestemmelsen i § 10 første Stykke, sidste Punktum, vil ordne Forholdet mellem de forskjellige landøkonomiske Foreninger i et Amt med Hensyn til Størrelsen af det Bidrag, enhver særlig Forening havde at udrede i Forhold til det samlede Beløb, som vilde være at anmeldte til Ministeriet, for at Statens Beløb kunde bestemmes derefter, skal jeg bemærke, at den ærede Minister ganske rigtig har opfattet Bestemmelsen i Paragraphen, men dog vist seet noget mere udtalt i

den, end der virkelig er tilfælde. Det er klart, at enhver Forening, efter hvad der her foreligger, veed, hvormeget den skal udrede i Forhold til en anden Forening i Amtet; men den ærede Minister bemærkede, at saafremt en Forening i Amtet f. Ex. vilde give 400 Rbd. for at erholde et større Bidrag af Statskassen, hvorledes skulde man da faae de øvrige Foreninger i Amtet til at gaae ind paa at tilskytte et lignende Beløb forholdsviis, det vil sige, hvorledes faaer man de forskjellige Foreninger til at enes om, enten de vilde yde et stort eller lille Bidrag for derefter at erholde Statskassens Tilskud? Derpaa kan jeg ikke svare Andet end, at Udvalgets Fleertal ganske bestemt troer, at samtlige Foreningers Interesse vil bringe dem til at enes herom, og bringe det til, at ingen af Foreningerne i Amtet vil staae tilbage; bliver det foreslaaet af en Forening, at der skal bidrages temmelig høit for at faae en stor Andeel af Statens Bidrag, vil formæntlig ingen af de øvrige Foreninger i Amtet staae tilbage derfor. Det er som sagt Interessen, som Udvalgets Fleertal nok troer vil ordne dette Forhold. Forøvrigt har den sidste Udtalelse af den ærede Minister glædet mig meget, idet han bestemt udtalte, at saafremt man ikke i Loven gaaer ind paa at bestemme, at et vist Beløb af Statens Bidrag skal udredes udelukkende i Hesteavlens Interesse, kunde han ikke bruge Loven; saa vilde han hellere blive staaende ved, hvad der staaer i Udcastets § 3, uden at der fra Statens Side tiltaaes noget yderligere Bidrag. Denne Udtalelse, siger jeg, har glædet mig meget; thi det er efter min fulde Overbeviisning aldeles forkeert, naar man vil yde et nogenlunde Bidrag fra Statens Side, om man da med det Samme vil sige, at dette Bidrag kan anvendes til Huusdyravlens Fremme i Almindelighed, uden at lægge Vægt paa, at en Deel af Bidraget skal anvendes i Hesteavlens Interesse i særdeleshed.